

MLADI OB KRKI

glasilo pionirskega odreda in ZSMS Gorjanski bataljon osnovne šole Grm

Novo mesto

leto: XI. 1979/80

št. 2

Dragi tovariš Tito!

Vse petice, ki smo jih dobili v prvem polletju, vsa priznanja, ki smo si jih zaslužili za naše kulturno vedenje in izravnolske dejavnosti, porazijemo v šopke in ga pošljamo vam - dragi tovariš Tito - z eno samo veliko željo: "Kmalu ozdravite!"

Pionirji Garjanski bataljon in ŽSMS OŠ Gornj

DRAGI TOVARIŠ TITO !

Hudo nas je pretresla vest, ko smo zvedeli, da si bolan. Zaskrbljeni vsak dan spremljamo poročila o tvojem zdravstvenem stanju. Vsa naša ljubezen in najboljše želje so namenjene tebi, tovariš Tito.

Tito, ime, ki ga s spoštovanjem in občudovanjem nosi v srcu sleherni Jugoslovian, legendarno ime, ki ga pozna ves svet. Težko se spomnim, kdaj sem čula o tebi prvič, zdi se mi, da te poznam od rojstva. Ti si simbol našega lepega življenja, svobode in neodvisnosti. Ostal si po srcu mlad in zato si nam tako blizu. Ko si v svoji mladosti postavljamo vzore, se zgledujemo po tebi. Koliko poguma je bilo v tebi, ko si popeljal naše narode v skupni boj proti promočnemu sovražniku. Bila je to nadčloveška vera v lepši jutri, ki si jo prenesel na ljudstvo. Z zlatom so vkovane v zgodovino naših narodov tvoje besede bratstvo in enotnost, ki se nas popeljuje k zmagi. Mladi se zavedamo, da moramo bratstvo gojiti, ker nam je le to porok, da ohranimo svojo moč in neodvisnost. Samo tako velik človek kot si ti, se je lahko uprl informbiroju in stopil na lastno pot razvijanja samoupravnega socializma. Tvoje ime je postalo v svetu simbol borca za mir in pravične odnose med vsemi narodi sveta, brez ozira na velikost in družbeno ureditev.

Občudujemo te in tako si naš. Toliko mladih src je ob tebi, tovariš Tito, spremljamo tvoje zdravljenje, toliko toplih želja imamo zate. Verujemo v življenje in hodimo po tvojih stopinjah.

Andreja Došler, 7. 6

- 2 -

PISMO TITU

Dragi tovariš Tito!

Bil je dan, kot vsi drugi. Šli smo v šolo, doma pisali domače naloge, potem šli venali v kino. Zvečer smo se zbrali pred TV sprejemniki in počakali na dnevne vesti. Presunile so nas besede napovedovalca:

"Predsednik Jugoslavije tovariš Tito je sedaj na zdravljenju v kliničnem centru v Ljubljani. Pripravlja se na operacijo."

Spogledali smo se in skoraj nismo mogli verjeti. Saj si vendar še pred tednom dni z vso vestnostjo opravljaj svoje dolžnosti. Za novo leto si z nasmeškom in s toplimi besedami izrečenimi iz srca, zaželel vse najboljše in najlepše vsem državljanom Jugoslavije in sveta. In sedaj nenadoma bolezen.

Ti nisi voditelj in vzornik le nam Jugoslovanom, ampak tudi vsem tistim, ki želijo in hočejo na svetu mir in srečo za vse ljudi. Ne ljubimo te kot voditelja, temveč tudi kot človeka. Pripeljal si naše narode v težkih dneh revolucije do svobode, skupaj z ljudmi čustvoval zažrtvami. Po vojni si učil, kako se mora domovina graditi, kako se jo mora voditi, čuvati in predvsem ljubiti. Ti si tisti, zaradi katerega ima Jugoslavija velik ugled v svetu in veliko vzornikov.

Učiš tudi nas mlade, nam govoriš, da na nas sloni prihodnost in mi se ravnamo po tebi in smo srečni, ker nam zaupaš. Ponosni smo nate, ko vidimo, s kakšnim spoštovanjem te sprejemajo po drugih državah in celinah. Prizadevaš si za srečo, ne le nas, temveč ljudi vsega sveta. Si glavni predstavnik neuvrčenega sveta, ostro nasprotuješ zatiranju in krivicam, ki jih je na svetu še veliko. Vsi spremljamo tvoje delo in uspehe. Vedno nas opominjaš na številne žrtve, ki so padle v vojni. Zapisan boš v zgodovino kot neustavljivi borec za mir, enakopravnost in srečo vseh ljudi na svetu.

Ljubimo te in če si srečen ti, smo srečni tudi mi, in če smo srečni mi, si srečen tudi ti. Zato ti vsi želimo čimprejšno ozdravitev, da boš spet vodil naše narode, nas učil in se boril za mir in srečo vseh ljudi.

Tvoji zvesti mladinci.

Iz razrednih skupnosti,
pionirske in mladinske
organizacije

Pionirska konferenca

V petek, 28. septembra 1979, smo imeli učenci OŠ Grm, pionirski odred Gorjanski bataljon, pionirsko konferenco.

Pogovorili smo se o delu v lanskem šolskem letu. Razrešili smo dosedanja PŠO ter izvolili novega, ki je bil z dvigom rok soglasno sprejet. Sprejeli smo tudi program dela za šol. leto 1979/80.

Kot gostje so konferenci prisostvovali :

predstavniki ZSMS, predstavniki cicibanov naše šole, predstavniki pionirjev OŠ Milka Šobar - Nataša iz Šmihela, člani sveta staršev, tov. Milica Šali, predstavnica Občinske zveze prijateljev mladine in tov. Martin Pavlin, predstavnik Zveze borcev. Tov. Šalijeva je podelila našemu odredu priznanje JPI za njegovo uspešno delo v lanskem šolskem letu.

Zadovoljni s potekom konference, ter polni delovnih uspehov, smo se razšli.

Sonja Nemanič

8. 6

O B R A M B N I D A N

V soboto, 29. septembra 1979, smo tudi učenci OŠ Grm sodelovali v akciji NNNP.

Priprave za obrambni dan so se začele že dva tedna prej, marsikaj pa se učimo in spoznavamo skozi vse šolsko leto in na ¹⁷obračunskem dnevu samo preizkusimo v praksi.

V soboto nas je presenetil dež. Hitro smo poiskali škornje, anorake in čožnike, kajti čakala nas je dolga pot.

Ob 7. uri smo bili že vsi zbrani v učilnicah. Ob 7.15 zaslišimo po razglasni postaji glas tovariša ravnatelja, ki naznanja, da se našemu mestu bližajo sovražna letala. Hitro vstanemo in disciplinirano odhitimo po najbližji poti na prosto. Ker je zraven naše šole tovarna IMV, smo v veliki nevarnosti. Umakniti se moramo stran od šole. V skupinah po razredih se unikamo proti Šentjoštu. Na poti smo se ustavili pri spomeniku padlih borcev v Žabji vasi, kjer so člani hortikulturenega krožka položili cvetje.

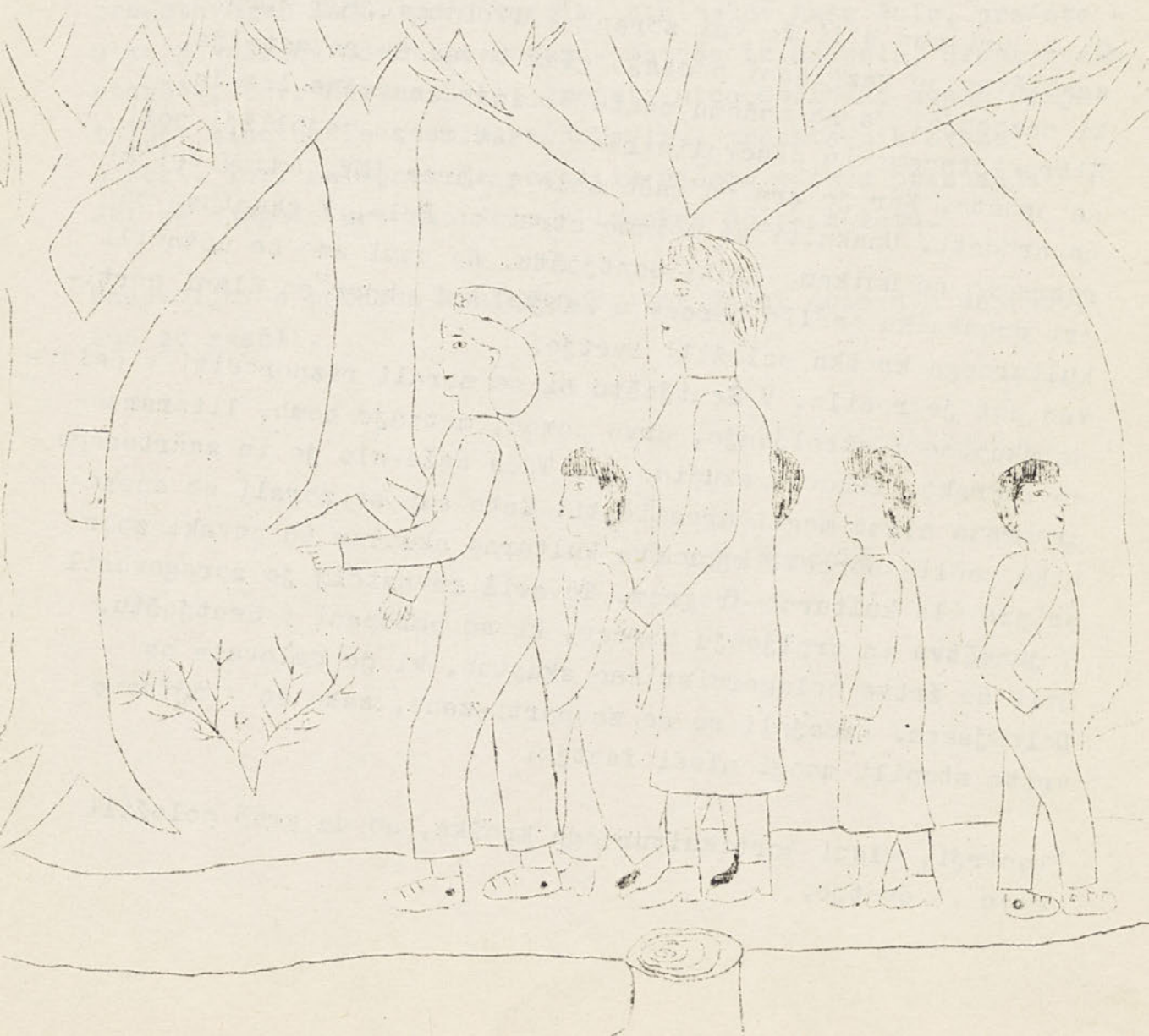
Vso pot je rosilo. V Šentjoštu bi se morali razporediti v delovne skupine : streljanje, prvo pomoč, metanje bomb, literarno-novinarsko, likovno skupino.... Toda deževalo je in načrtanega programa nismo mogli uresničiti. Zato smo se zbrali ob spomeniku padlih borcev, kjer sta kulturna skupina in pevski zbor pripravila kulturni program. Tovariš ravnatelj je spregovoril o junaštvu in trpljenju borcev, ki so pokopani v Šentjoštu. Bili so žrtve belogardistične skupine, ki je delovala na Dolencijskem. Izdejali so se za parti-zane, zato so v njihove vrste stopili mnogi mladi fantje.

Pionirji, člani hortikulturenega krožka, so na grob položili vence in cvetje.

Pesmi recitatorjev in pevcev se je zljala s pesmijo dežja in šumenja krošenj dreves. Ko smo vsi skupaj za konec zapeli pesem *Svobodna Slovenija*, se je zljala pesem narave in človeka, ki obeta, da bi v primeru vojne tudi mi, pionirji in mladinci, bresili domovino.

Sonja Nemanič

8. d

PRIJATELJSKI OBISK V BEOGRADU

Kakor vsako leto je šla tudi letos delegacija naše šole na prijateljski obisk v Beograd. Določili so šest učencev, med katerimi sem bila tudi jaz.

V četrtek, 18. oktobra 1979 zvečer, smo se pod vodstvom tov. Stančiča podali na pot. Do Ljubljane smo potovali z avtobusom, od tam dalje pa z vlakom.

Pot ni bila najbolj prijetna. Najprej je poteklo precej časa, da smo našli prostor v vlaku. Naposled smo se odpeljali. Med vožnjo je v presledkih deževalo, a tudi grmenja in bliskanja ni manjkalo. V vlaku ni bilo urejeno gretje, zato je bilo vso noč vroče. Mi pa smo se pogovarjali in zabavali po svoje. Nihče ni mislil na spanje, čeprav smo vsi vedeli, da bomo zjutraj zagotovo zaspani.

V Beograd smo prispeli z dveurno zamudo ob 8.45. Na postaji sta nas že čakala tovarišica in tovariš, ki sta nas peljala do pobratene OŠ "Vladimirja Ribnikarja". Stopili smo v ogromno stavbo in prišli do knjižnice. Prijazno so nas sprejeli. Počakali smo učence, ki naj bi bili naši gostitelji. Vsak si je izbral svojega. To so bili dečki in deklice naših let, šesti in sedmi razredi. Skupaj smo se povzpeli po širokih stopnicah. Prišli smo v prostoren hodnik, od koder so vrata vodila na levo in desno. Stopili smo v jedilnico. Tam je bila že pripravljena malica. Sedli smo, pojedli, potem pa odšli vsak na svoj novi dom.

Imeli smo prosto do trinajstih. S svojo prijateljico sem se поблиže spoznala in ji izročila darilo, ki sem ji ga prinesla iz Novega mesta. Nato sva odšli na sprehod po Starem Beogradu. Čas je hitro mineval in kmalu se je manjši kazalec na uri začel pomikati proti trinajsti. Morali sva se odpraviti proti šoli.

Po svečanem kosilu smo imeli zbor. Učenci od prvega do osmega razreda so ga pozdravili. 20. oktobra 1979 je namreč ves Beograd praznoval 35. obletnico osvoboditve. Tudi novomeška šola naj bi izročila pozdrave, čestitala k prazniku in podala skromno darilo. Na žalost pa je začelo deževati in zbor se je predčasno končal.

Po zboru smo imeli prosto celo popoldne. Z Nermino, tako je bilo prijateljski ime, sva šli najprej domov, kjer sem se spoznala z njenimi starši. Nekaj časa sva bili doma, potem pa sva si šli najprej ogledovat Stari Beograd.

Povzpeli sva se na "Beograđanka". To je najvišja zgradba v tem delu Beograda in ima 25 nadstropij. Čisto spodaj je "Modna hiša". Na vrhu je razgledna terasa imenovana "Vidikovac". Od tukaj se lepo vidi panorama Beograda. Kakšen razgled! Kamor se ozreš, povsod velike, lepe, stare zgradbe. Lepo se vidi tudi skupščina SFRJ. Občudovala sem vse to in z odprtimi usti zrla v nebotičnike in križišča, ki jih pri nas nikoli ne vidiš (ker jih ni, seveda). Z dvigalom sva se spustili in poskočno, gledaje izložbe v trgovinah, odšli do Kalamegdana - največjega in tudi najlepšega parka, ki je znan daleč naokoli. Polni novih vtisov sva se vrnili domov.

Naslednji dan smo se že ob 8. uri zbrali pred šolo in se skupaj s tovariši odpeljali v Novi Beograd. Tam smo si ogledali pomembnejše stavbe, med njimi tudi kongresno dvorano. Od 15. ure dalje smo imeli prosto. Ostali smo kar skupaj, se sprehajali, smejali, lovili in skrivali po Starem Beogradu. Zvečer sem se utrujena, a vesela zvrnila na posteljo in pri priči trdno zaspala.

Drugo jutro sva po obilnem zajtrku zopet odšli v mesto. Obiskali sva galerijo, luna park in živalski vrt. Ob dveh smo se poslovili od prijaznih Beograđčanov in odšli na železniško postajo.

Nazaj smo se vračali z brzovlakom. V Zagrebu smo izstopili in počakali na avtobus. Ob 23.30 smo srečno prispeli v Novo mesto, kjer so nas čakali starši.

Vesela sem, da sem imela možnost, vsaj delno spoznati življenje srbskih otrok in videti ter si ogledati znamenitosti Beograda našega največjega mesta.

Rosana Postner, 6. d

NA ŠPORTNEM DNEVU

V četrtek smo zvedeli, da bo naslednji dan športni dan. Zelo smo se ga razveselili. Tekmovali bomo v krosu.

Bil je petek. Pred šolo smo prišli ob deveti uri. Tovarišice so nas vodile v Žabjo vas. Šli smo čez križišče, nato pa smo po Drejčevi poti prispeli na igrišče. Tam smo čakali na navodila. Prvi so tekli učenci četrtih razredov. Tekmovali so najprej dečki, nato deklice. Tekli smo po travniku. Ko so četrti razredi končali, smo bili na vrsti mi. Postavili smo se na štart in čakali, da bo tovariš dal znak. Ko je ustrelil, smo se kot da usuli in stekli od štarta proti zastavici. Tam smo spremenili smer. Skoraj vso pot je vodil moj sošolec. Ko smo tekli proti cilju, pa je zaostal. Bil je četrti. Jaz pa sem bil šele šestinštirideseti. Po teku smo se oblekli in najedli, kajti hišnik je malico pripeljal na igrišče. Potem smo šli na tribuno in gledali tekmovanje šestih, sedmih in osmih razredov. Ko se je tekmovanje končalo, so najboljši dobili priznanja in možnost, da zastopajo našo šolo na občinskem tekmovanju.

Nato smo se postavili v kolono in odšli proti šoli.

Gorazd Medle, 5. d

EKSKURZIJA 5. RAZREDOV

Težko smo pričakovali ekskurzijo. Prišel je dan odhoda. Z avtobusom smo se odpeljali proti Ljubljani. Ustavili smo se pri Urhu. Tam stoji čudovit spomenik padlim borcem. Njihov spomin smo počastili s kulturnim programom. Ogledali smo si klet, kamor so zapirali Slovence, ki so ljubili domovino. Od tu smo se odpeljali v Ljubljano in si ogledali naravoslovni muzej. Videli smo rude, živali in cvetlice. Nato smo se napotili na Trg revalucije h grobnici narodnih herojev, med katerimi je tudi Edvard Kardelj. Pri spomeniku gori večni ogenj, pri sami grobnici pa smo prižgali svečke.

Pot smo nadaljevali proti Brniku. Težko sem čakala trenutka, ko bom videla pravo letališče. Naenkrat sem zagledala letalo. Odšli smo k letalu, ki je namenjeno ogledom. Po stopničkah smo se vzpeli vanj. Kar težko mi je bilo pri srcu, ko sem sedla na sedež. Pomislila sem, kako bi bilo, če bi letalo vzletelo. Najbolj mi je bila všeč pilotova kabina. Zaslišali smo, da pristaja letalo. Stekli smo proti terasi, a smo že zamudili pristanek. S terase smo opazovali velike pristajalne in vzletne steze. Kmalu smo slišali, da bo letalo za Amsterdam vzletelo. Napeto smo čakali. Letalo je brnelo po vzletni stezi vedno hitreje in se začelo dvigati. Dolgo sem ga spremljala z očmi. Postajalo je vedno manjše. Nazadnje sem videla le belo črto. To je bilo zame najlepše doživetje.

Zadovoljni smo se vrnili domov.

Karmen Cvetko, 5. d

EKSKURZIJA PO DOLENJSKI

V temnem ter meglenem torkovem jutru smo vsi polni veselja čakali na avtobuse, da bi se odpeljali na ekskurzijo po Dolenjski. Po dolgem pričakovanju so se le pripeljali. Ni trajalo dolgo in že smo se peljali proti Straži in nato v Kočevje.

V avtobusu smo peli in bili zelo dobre volje. Kaj ne bi bili, ko pa nas je ta dan čakalo še mnogo lepih in prijetnih uric. V Kočevje smo vozili dolgo. Ustavili smo se pri muzeju NOB. V tej dvorani je bil zbor odposlancev slovenskega naroda od 1. do 3. oktobra leta 1943. V kino dvorani smo videli napise iz vojnih let, ki so se ohranili do danes. Odšli smo še v muzej. Zelo nas je mikalo orožje ter naprave iz tedanjih časov. Na slikah smo videli tudi znane borce in slike osvobodjenega Kočevja. Da pa je bilo še vse bolj zanimivo, smo si ogledali še reliefe, ki so prikazovali delovanje posameznih krajev med NOB. Ko smo odhajali iz muzeja, mi je že pošteno krulilo v želodcu in nisem se premagal. Moral sem iti v kočevsko Namo in si naročiti sendvič z oro. Najedel sem se tako močno, da sem se komaj premikal. Kupil sem si še dve plošči in nato počasi odkorakal proti avtobusom.

Peljali smo se naprej in se že približevali Ribnici. Bil sem vesel, kajti mislil sem, da se bomo tu ustavili. Pa se nismo. Moja misel, da bi kupil ribniško kuhalnico, je splavala po vodi. To pa navsezadnje le ni taka reč, saj jih tako in tako sovražim. Zopet se je v avtobusu oglasila poskočna viža in zapeli smo. Kamlu smo se ustavili blizu rojstne hiše Frana Levstika v Spodnjih Retjah. Bila je majhna proslavica o življenju in delu pesnika, pisatelja ter kritika, ki je napisal leta 1858 Martina Krpana. Ogledali smo si tudi Ilijev kozolec, kjer je pisal to povest. Obudil sem spomin na tiste čase in zamišljen odhajal proti avtobusu.

Motor avtobusa je zagregetal in že smo se peljali po zelo lepi cesti naprej. Čudovita pokrajina okoli nas. Prelepa je naša Dolenjska. Res je, da smo Dolenjci znani po našem cvičku. Res pa je tudi, da je naša pokrajina čudovita: naše gore in hribi, pa doline. Zaslišim ime Raščica. Kdo je bil tu doma? Seveda, Primož Trubar, pisec prve slovenske knjige. Tako sem bil zamišljen in že sem se znašel blizu gradu Turjak, ki je bil last Auerspergov. Leta 1943 so partizani napadli belogardistično postojanko, ki je bila v gradu, in ga zavzeli. Proti gradu smo šli peš. Je zelo lep in na lepem gričku. Zelo daleč se vidi. Ko smo prišli do gradu, je bil zaklenjen, in si ga nismo mogli ogledati tudi od znotraj. Tovariš Stančič nam je govoril o zgodovini tega gradu in bila je zelo zanimiva. Nato smo se odpeljali proti Škofljici, Ivančni gorici in ustavili na Muljavi, rojstnem kraju Josipa Jurčiča. Ogledali smo si njegovo hišo, ki je spremenjena v muzej. Videli smo vse stvari iz tistih časov. V hiši so bile razstavljene njegove knjige. Sto metrov naprej je bila postavljena Krjavljeva koč, ki prikazuje borno življenje takratnih vaških revežev. Malo niže pri cesti je Obrščakova gostilna, kjer je Krjavelj pripovedoval zgodbe, med njimi tudi, kako je hudiču glavo odsekal. Videli smo že zelo veliko in odpeljali smo se domov.

Mimo izvira Krke in Žužemberka smo se odpeljali do Straže in prišli v Novo mesto polni novih spoznanj in zvedeli mnogo o dolenjskih ustvarjalcih, o katerih vse premalo vemo.

Mitja Cerovšek, 6. d

11. SREČANJE PIONIRJEV DOPISNIKOV

Srečanje pionirjev dopisnikov je bilo letos že enajsto in sicer od 16. do 18. novembra v krški občini. Udeleženci tega srečanja smo bili nastanjeni pri svojih vrstnikih v Krškem, Leskovcu, Brestanici in Senovem. Novomeščanke smo dva dni stanovale v Leskovcu.

V petek popoldne smo se z avtobusom pripeljali v Leskovec, kjer so nas že na avtobusni postaji pričakali naši gostitelji. Odpeljali so nas do velike in nove osnovne šole, kjer so nas lepo sprejeli. Pogostili so nas s pecivom, nato pa smo z gostitelji odšli na domove.

Že prvi dan smo se s pionirji oziroma mladinci izredno dobro razumeli. V pogovoru smo spoznali njihovo šolo, ki ma celodnevni pouk za vse učence od 1. - 8. razreda.

Sobota je bila delovna. Zjutraj je bila, kot na vsakem srečanju, otvoritev srečanja s pozdravnim govorom, poročilo ocenjevalne žirije glasil in otvoritev razstave vseh prispelih glasil, ki jih je bilo letos zelo veliko. Takoj po pozdravu je bil na sporedu najzanimivejši del dneva. Pogovarjali smo se s pisateljem Slavkom Preglom, karikaturistom in urednikom Cicibana Božom Kosom, televizijskim novinarjem Tomažem Terčkom in urednikom Mladine Darkom Štrajnom. Vprašanj literatom in novinarjem je bilo veliko, odgovori pa so bili zanimivi, večkrat šaljivi in duhoviti, da smo se jim pošteno nasmejali. Za konec nam je Božo Kos na tablo prisrčno narisal Piko Nogavičko, njenega konja in seveda opico. Pred pogovori s posameznimi uredništvji smo si ogledali razstavo glasil. Predstavljanih je bilo okrog 200 glasil. Imeli smo priložnost, da si ogledamo vsa glasila. Med njimi sem opazila tudi naše glasilo Mladi ob Krki. Imelo je veliko napako, namreč to, da smo izdali le eno številko, kar pa lahko ob pomoči vas pionirjev in mladincev letos popravimo.

Po ogledu razstave smo imeli s predstavniki uredništev, ki so nas na to srečanje povabili. Tudi na teh pogovorih smo zvedeli, kako naj pišemo, saj je Dolenjski list, katerega povabljenka sem bila, časopis, in objavlja samo kratke novinarske vesti, ki se vsak dan dogajajo v šolah.

Po kosilu smo se z avtobusi odpeljali do brestaniškega gradu. V gradu smo si ogledali razstavo slik izgnancev med NOB in njihov prihod v domovino. V okviru ogleda mesta smo si ogledali kostanjeviško Formo vivo in v samostanu razstavo najboljših slovenskih umetnikov.

Ob 17.30 je bil v OŠ v Leskovcu najavljen koncert enega vodilnih slovenskih pevcev Tomaža Pengova. Tomaž je imel zamudo. Prišel je ob 18. uri, nato pa je imel velike težave z ozvočenjem. Ko si je končno ob 18.45 pripravil lastno ozvočenje, je odigral le 3 skladbe, kajti ob devetnajstih so imeli gostje, ki so stanovali v drugih mestih, avtobusne prevoze. Z neuspehim koncertom se je končalo tudi sobotno srečanje. S svojimi gostitelji smo šli na domove, kjer smo še zadnjo noč prespali.

V nedeljo smo se z avtobusi odpeljali v Krško. Najprej smo si ogledali delovne prostore velike tovarne papirja Ižuro Salaj. Po ogledu smo se zbrali v dvorani Delavskega doma. Navzoči smo bili slavnostnemu zaključku srečanja in podelitvi nagrad najboljšim glasilom. Na koncu nas je navdušil še koncert v okviru 7. festivala revolucija in glasba.

Po kosilu, ki smo ga imeli v OŠ Jurij Dalmatin v Krškem, smo se odpeljali vsak v svoj kraj.

Sonja Nemanič, 8. d

POROČILO O DELU KOMISIJE ZA RAZREDNE SKUPNOSTI

Delo komisije za razredne skupnosti je v polnem razmahu. Na obeh sestankih v I. polletju, ki ju je sklicala tov. Koprivnik^{ova} smo sodelovali kot predstavniki razrednih skupnosti predsedniki in sekretarji razrednih skupnosti od petega do osmega razreda, vsak s težavami in novimi predlogi za izboljšanje teh problemov. Spregovorili smo predvsem o odnosu učencev do učiteljev in ostalih delavcev na šoli. Natančno smo predelali pravilnik o ocenjevanju vedenja posameznega učenca ob polletju in zaključku šolskega leta. Naš sklep je tudi bil, naj vsaka razredna skupnost do konca šolskega leta organizira vsaj eno oddelčno konferenco. Glavna tema obeh sestankov pa je bila seveda disciplina v razredih in učenje. Prišli smo do zaključka, da moramo čimprej izboljšati obnašanje na zborih šole, pionirske in mladinske sestanke pa redno pripravljati. V dnevni red naj bo vključenih vsaj pet minut iz snovi Vesele šole. Te sklepe smo bolj ali manj uspešno uresničili. Tudi praznovanje novega leta, ki smo mu posvetili nekoliko več časa, se je srečno izteklo. Govorili smo tudi o sodelovanju učencev osmih razredov na učiteljskih konferencah, vendar ta predlog še ni sprejet.

Vsak dan se pojavljajo nove napake, zato bi moral vsak učenec sodelovati s svojim predlogom, da bi tako s skupnimi močmi popestrili življenje na šoli. Čaka nas še mnogo dela.

Helena Slamnik, 8. a

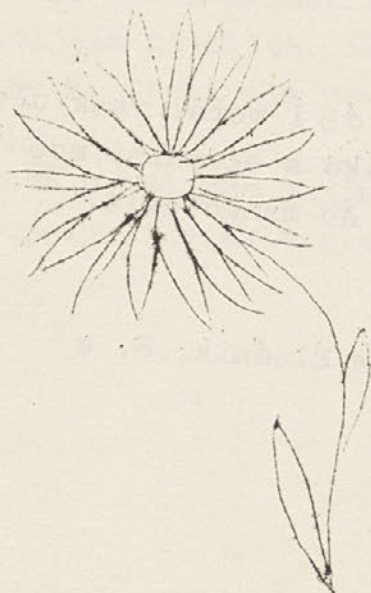
Pri biološkem krožku

Na naši šoli deluje pod vodstvom tov. Dobovškove biološki krožek. Obiskuje ga 25 učencev 8. c in 8. d razreda. Razdeljeni smo v dve skupini, krožek pa imamo ob sredah po pouku. Vsaka skupina ima tudi svojega vodjo.

Delo pri biološkem krožku je zelo pestro in zanimivo. Najprej smo se naučili ravnanja z mikroskopom ter pripravljati preparate za mikroskopiranje. Pod mikroskopom smo opazovali iglice smreke, čebulo, šipek, paramecije, račjo zel in tudi že pripravljene preparate. Očistili smo šolski akvarij. Gledali pa smo tudi diapozitive o delovanju, napakah in operacijah srca, o pridobivanju in predelavi nafte ter o živalih in rastlinah ob morju.

Biološki krožek vsi radi obiskujemo, saj se naučimo veliko zanimivih in koristnih stvari s področja biologije.

Natalija Petakovič, 8. c

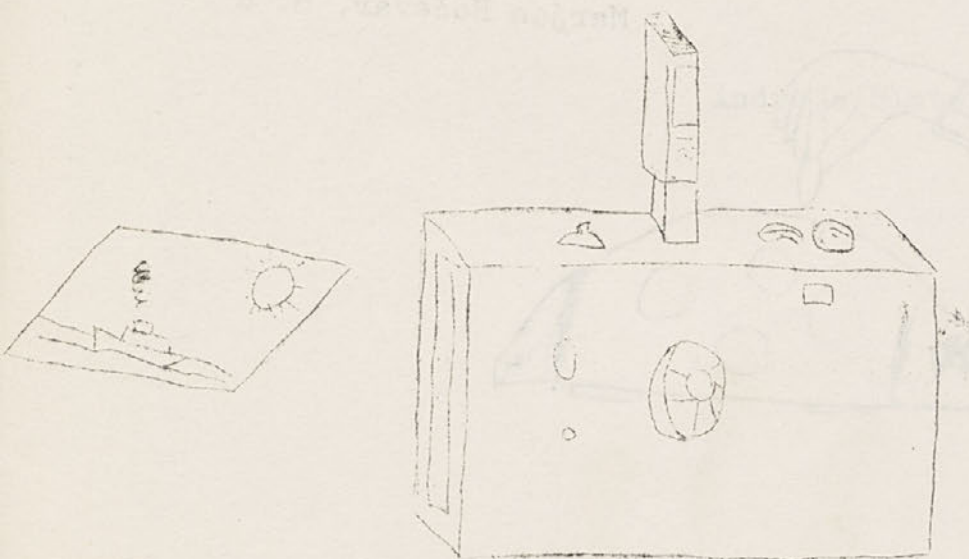
PRI FOTO KROŽKU

Na naši šoli že vsa leta deluje foto krožek. Sestajamo se enkrat tedensko.

Z delom smo resno začeli šele letos. Spremljamo vse dogodke v šoli in vodimo kroniko. Za ta konjiček se je prijavilo kar 30 članov in vsi so tudi aktivni.

Na vseh šolskih proslavah fotografiramo zanimive prizore. Po končanih proslavah razvijemo film, vendar se razvijanje filma ne posreči vsakokrat. Če se razvijanje posreči, izdelamo še slike, ki jih razstavimo na panoju v avli šole.

MARKO ABOLNAR, 6. d

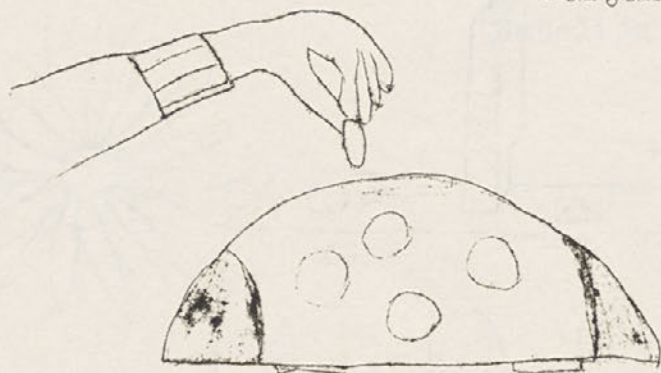
V PIONIRSKI HRANILNICI

Krožek pionirske hranilnice deluje na naši šoli vsak četrtek od 7. do 8. ure.

Mentorici krožka sta tovarišici Alma Penca in Darja Kastelic. Sodelujemo pa učenci od četrtega do osmega razreda. Nekateri učenci pišejo vloge, drugi dvige, tretji vpisujejo v knjigo, žigosajo kartone in knjižice ter dajejo učencem nagrade. Hranilnico obišče vsakokrat okoli 150 učencev. Hranilne knjižice ima na šoli približno 750 učencev, le da je nekateri ne obiskujejo redno.

Najraje hodijo v hranilnico učenci nižjih razredov. Hranijo denar, dobivajo nagrade, pred prazniki pa ga nekaj dvignejo, da z njim kupijo zaželeno stvari.

Marjan Hočevan, 6. d

POROČILO O DELU PEVSKEGA ZBORA
NAŠE ŠOLE

Naš mladinski pevski zbor šteje 77 učencev. V di ga tov. Slavko Rauch. V l. polletju smo imeli vaje ob torkih in sredah. Ob torkih so bile vaje za posamezne, v sredo pa za vse glasove. Obisk učencev pri vajah je 90 %. Izvolili smo tudi odbor : predsednik je Suzana Džukič, blagajnik Barbara Žitnik in kronist Andreja Blatnik. Naš pevski zbor poje večinoma borbene pesmi. Na proslavi 27. oktobra, ob občinskem prazniku, smo peli : Tito, Počiva jezero v tihoti, Naša zemlja, Internacionala, Bratje le k soncu svobodi, Bojna pesem, Kosec koso brusi. Peli smo v športni dvorani v sodelovanju z drugimi pevskimi zbori. Vseh je bilo okoli petsto.

29. novembra smo peli na proslavi v naši šoli. Poleg nas je nastopil tudi dramski in folklorni krožek. Sedaj pa se pripravljamo za republiški nastop v Zagorju. Predlansko leto smo bili dokaj dobri, saj smo dobili lepo priznanje. Upajmo, da bo letos še boljše.

Andreja Blatnik, 7. d

N O V O L E T O

Novoletno jeklo okrasimo,
zdravja vsi si zaželimo.
Ko pa ura polnoč bije,
novo leto nam zasija.

Darja Špiletič, 3. d

PRAZNOVANJE NOVEGA LETA

Novo leto smo v našem razredu praznovali zelo veselo. Že popoldne smo okrasili razred. Zamenjali smo žarnice, razobesili lampijone in uredili okrepčevalnico.

Naslednji dan smo imeli samo dve uri pouka. Po končanem pouku smo si v avli šole ogledali enourno igrico Ostržek, ki so jo zaigrali učenci naše šole.

Ko se je igrica končala, se je pričelo novoletno rajanje po razredih.

Ko je ura pokazala 13.30, smo začeli pospravljati in naše novoletno praznovanje se je tako končalo. Vsi smo si stisnili roke in zaželeli srečno, uspešno in zdravo leto 1980. Čestitali smo tudi tovarišici razredničarki in ji poklonili skromno darilo.

MARLO ABOLMAR, 6. d

V E S E L A Š O L A

Na pobudo Pionirskega lista smo veselošolci letos ustanovili svoj klub. Na zboru veselošolcev od tretjega do osmega razreda, dne 30. oktobra 1979, smo sprejeli pravilnik kluba in delovni program.

Pravilnik kluba Vesele šole :

1. Ime : Klub Vesele šole na OŠ Grm.
2. Klub Vesele šole združuje učence od tretjega do osmega razreda, ki se v določenem času prijavijo za tekmovanje v znanju iz Vesele šole Pionirskega lista.
3. Vključevanje v KVŠ je prostovoljno, članstvo traja eno šolsko leto.
4. Razredne skupnosti izvolijo v začetku šolskega leta svoje oddelčne komisije za Veselo šolo.
5. Delo KVŠ vodi 9 do 10-članski odbor.
6. Člani kluba so dolžni reševati naloge Vesele šole in predelovati druge sestavke, ki jih določi Pionirski list za tekmovanje.
7. Člani so se dolžni udeležiti razrednega tekmovanja v znanju.
8. Tekmovalci, ki pri razrednem tekmovanju dosežejo 45 in več točk, se udeležijo šolskega tekmovanja v znanju iz Vesele šole.
9. Člani KVŠ naj bodo naročniki na Pionirski list ali pa si uredijo redno sposojanje pri sošolcu ali v šolski knjižnici.

Delovni program kluba Vesele šole

1. Razredne skupnosti od tretjega do osmega razreda izvolijo v septembru svoje oddelčne komisije za delo Vesele šole. Komisija imenuje izmed svojih članov razrednega poverjenika za Veselo šolo.
2. Razredni poverjeniki vpisujejo veselošolce svojega oddelka do 10. novembra.
3. Na zboru veselošolcev v oktobru se izvoli šolski odbor KVŠ.
4. Šolski odbor KVŠ zbere število prijavljencev od tretjega do osmega razreda, izpolni prijavnico in jo s kratkim poročilom odpošlje uredništvu Pionirskega lista do 15. novembra.
5. Šolski odbor KVŠ se sestaja enkrat mesečno in po potrebi.

6. Tajnika vodita Knjigo veselošolcev in koledar tekmovanj. Seznam vseh veselošolcev mora biti spisan do konca decembra.
7. Člani odbora obiščejo vsaj enkrat mesečno vse razredne skupnosti in spodbujajo k rednemu delu.
8. Razredne komisije za Veselo šolo poskrbijo, da se naloge rešujejo tudi na sestankih razredne skupnosti ; pripravijo in izvedejo daljši kviz.
9. Vsak veselošolec je dolžan sproti predelovati naloge Vesele šole in druge sestavke, ki jih za tekmovanje določi Pionirski list.
10. V februarju tajnika spišeta tekmovalne sezname za razredno tekmovanje, takoj po tem pa sezname za šolsko tekmovanje.
11. Vsak prijavljenec se je dolžan udeležiti razrednega tekmovanja v znanju.
12. Najprizadevnejši tekmovalci pomagajo pri ugotavljanju rezultatov razrednega tekmovanja. Izbere jih šolski odbor KVŠ.
13. Tekmovalci, ki na razrednem tekmovanju dosežejo 45 in več točk, se udeležijo šolskega tekmovanja, zmagovalci tega pa še občinskega tekmovanja.
14. Zmagovalcem se podelijo diplome in značke na zborih šole.

Delo kluba Vesele šole vodi 10-članski odbor :

predsednik : Klobučar Peter, 7. d

namestnik : Kovačič Karmen, 8. b

tajnika : Šašek Palmira, 6. b

Mestnik Clavdia, 5. b

člani : Potočnik Romana, 3. c

Kaplan Dušan, 4. c

Kocjančič Aleš, 5. d

Brinc Karmen, 6. a

Bradar Branko, 7. b.

Kranjčič Tina, 8. a

Dne 15. novembra 1979 smo poslali prijavnico uredništvu Pionirskega lista :

R A Z R E D

	3	4	5	6	7	8
a	6	9	23	21	11	29
b	9	6	25	28	22	22
c	4	20	20	7	17	14
d	14	9	21	20	33	18
sk.	33	44	89	76	83	83

Skupaj je 408 tekmovalcev od 3. do 8. razreda.

Na zadnjem sestanku odbora KVŠ smo sprejeli sklep, da dopolnimo letni delovni program s sledečo nalogo :

Razredne komisije Vesele šole naj javljajo tovarišem predmetnim učiteljem učne enote, ki jih prinaša Vesela šola. Tako bomo najuspešneje vnašali Veselo šolo v našo resno šolo.

Kdaj bodo tekmovanja

Razredno tekmovanje : 28. marca 1980

Šolsko tekmovanje : 18. aprila 1980

Občinsko tekmovanje : 16. maja 1980

Republiško tekmovanje: 1. junija 1980

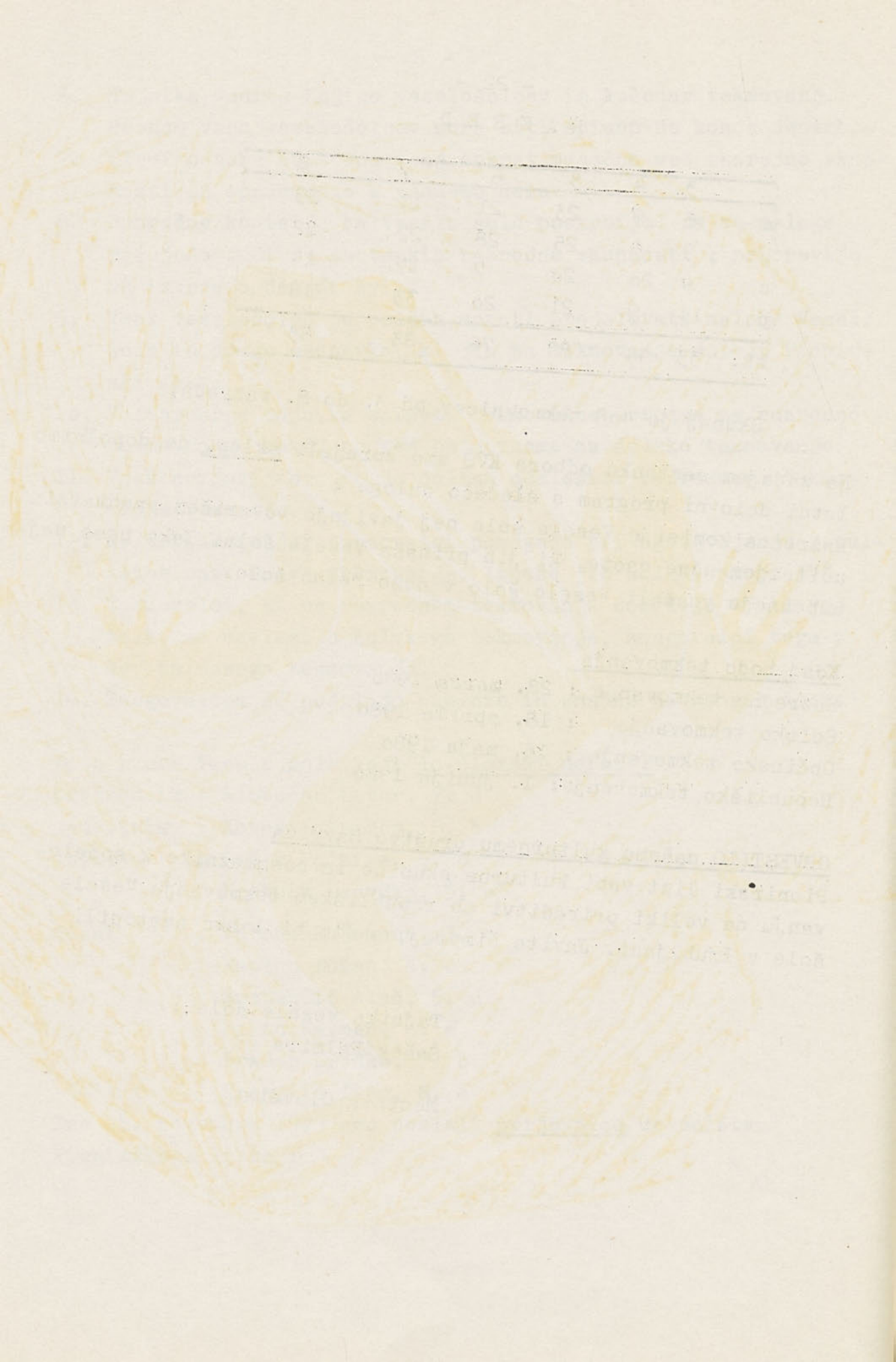
OBVESTILO našemu kulturnemu društvu Mavrica

Pionirski list vabi kulturne skupine in posameznike k sodelovanju na veliki prireditvi ob republiškem tekmovanju Vesele šole v Ljubljani. Javite čimprej, s čim bi lahko nastopili !

Tajnika vesele šole :

Šašek Palmira

Mestnik Clavdia

NASTOP TRIA LORENZ

V ponedeljek, prvi šolski dan, smo na naši šoli praznovali slovenski kulturni praznik. Na ta dan je leta 1849 umrl velikan slovenske besede, France Prešeren.

Zbirali smo se v avli, kjer smo prisostvovali koncertu tria Lorenz, ki je znan po vsem svetu. Trije bratje igrajo na klavir, violončelo in violin. Zelo lepo so nam zaigrali več skladb znanih skladateljev. Poslušali smo pazljivo, kajti takega koncerta ne slišiš vsak dan. Violončelist nam je sproti govoril o vsakem komponistu posebej ter o skladbi, ki so nam jo zaigrali. Veliko skladateljev smo že poznali prej, toda zdaj smo jih še podrobneje. Slišali smo tudi nekaj modernih skladb. Vsebina je bila zelo pestra. Zvedeli smo marsikaj o violini in violončelu, ki smo ju poslušali.

Kmalu se je končal. Odšli smo iz avle polni glasbenega navdiha.

Mitja Cerovšek, 6. d

OB SMRTI

CIRILA KOSMAČA

28. jan. 1980 je umrl v Ljubljani eden največjih slovenskih pisateljev Ciril Kosmač.

Ročil se je 28. septembra 1910 v Slapu ob Idriji na Talmiškem. Kot študent se je vključil v napredne narodnorevolucionarne kroge. Zaradi sodelovanja v ilegalni nacionálnorevolucionarni organizaciji ga je v novembru leta 1929 ujela fašistična policija. Fašistično sodišče ga je obsodilo na zapor in skoraj leto dni je prebil v zloglasnem zaporu Regina Coeli v Rimu. V septembru leta 1930 pa se je zagovarjal pred specialnim sodiščem, v tržaškem procesu proti Šidovcu in tovarišem. Leta 1931 je zbežal v Jugoslavijo. Živel je v Ljubljani in nekaj časa kot trgovski pomočnik v Celju. Od leta 1938 je bil honorarni sodelavec v jugoslovanskem veleposlaništvu v Parizu, julija 1942 pa je preko Španije in Portugalske odpotoval v London, od koder se je marca 1944 preko Egipta, Libanona ter Barija vrnil v Slovenijo. V Beli krajini se je pridružil narodno-osvobodilni vojski.

Po vojni je po svoji noveli Očka Orel napisal scenarij za prvi slovenski film "Na svoji zemlji". Sledila so ji še mnoga dela in zbirka novel Sročja in kruh, roman Pomladni dan, izbor novel Iz moje doline, novela Balada o trebenti in oblaku, novela Tantadruj.

Pisatelj Ciril Kosmač je predvsem opisoval svet okrog Slapa ob Idriji. V njem je pisatelj našel podobo za vsa življenjska vprašanja, pa naj je prikazoval preprostega vaščana ali se odzival na politična dogajanja. V pogovoru z Jožetom Snojem je dejal : " Sem avtobiograf..... Niti enega junaka, najbolj drobnega, si nisem izmislil. Moj brat in sestre prepoznajo v njih vsakogar, čeprav bi, recimo, komu spremenil spol."

Od leta 1961 je bil redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Leta 1974 je dobil nagrado AVNOJ, ni pa dočakal Frešermove nagrade za življenjsko delo, ki mu je bila namenjena ob letušnjem slovenskem kulturnem prazniku.

Kolikor se spominjam, se v naši vasi niso nikoli kaj prida ukvarjali s srečo. Če so hropeneli po njej, so hropeneli skrivaj, javno in glasno o tem niso govorili. Še besedo sreča so po navadi uporabljali samo v nesreči. Kadar je komu pogorel blev, so skoraj vselej rekli : " Pravzaprav je imel srečo. Lanko bi mu bila zgorela tudi hiša, saj je bilo vetrovno."

Sreča

Življenje je žrč življene : živali rastline, ljudje živali in se žrč še sami med sabo. In kaj ? Iz vsega tega je nastal vozol - in živeti je najbrž biti v tem vozlu.

Gosenica

Strašno se bojim pisati, na sploh sem namreč nemiren in samo hodil bi ; preden sedeš k pisanju, je s tobaj nekaj narobe ; počutiš se kot breja mačka...

Tride iz srca, srce je velika rjiva : ko pokosim, mora spet zrasti.

Kljub temu sem se spraševal včasno, ali sem sploh pisatelj. Som avtobiograf, fabulist nisom. S pisateljstvom kot poklicom sem se sprijaznil šele po letu 1945. Poprej sem mislil, da bom v življenju kaj delal...

Zame je dialog igrača ; ko junaki spregovaro, gre vse samo od sebe. Teda opisi ! Voš, da ne boš zadol. Imaš podoba in občutje v sebi - to moraš dati bralcu....

Iz pogovora z Jožetom Snojcem

Molk. Samo lerijsca gluha šumi in sneg pritaajeno drsi skozi veje.

"No, zdaj pa kar pojdi!" pravi oče in poišče mojo roko. -

"Previdno hodi!... in glej, da se mi ne izgubiš!....

"Saj poznam pot," zašepetam.

"Hočem reči, da se mi ne izgubiš potem.... kasneje.... v življenju, kakor pravimo."

"Ne bom se, ne," z muko izjavim.

"Saj vem, da se ne boš," pravi in mi strese roko. "No, zašel boš že včasih! A to ni tako hudo. Kdor nikdar ne zagazi na krivo pot, nemara sploh ne ve, da je bil na pravi!... Ali me poslušáš?"

"Poslušam...."

Molk. Samo lerijsca gluha šumi in sneg pritaajeno drsi skozi veje.

"Ali si žepomislil, kaj boš počel v življenju?" zašepeta oče tako blizu, da začutim njegovo toplo sapo.

Vprašanje je tako težko, da mi glava žalostno omahne.

"Kar takole greš v svet..."

"Nikar se ne boj..." počasi izjekljam.

"Saj se ne bojim," mi stisne roko... in po dolgem premolku pritaajeno zašepeta: "Nemara boš pa pisal?"

"Seveda ti bom pisal," naglo obljubim.

"Ne samo meni!" me tekoj zavrne. In nato vzdigne: "Oč, saj boš, kaj hočem reči!..."

Iz doline zaróže v temo ostrá sírona policijskega avtomobila. Nagonsko se stisneva k deblu, čeprāv sva v gozdu tostran reke in daju ne more nihče videti v snežni noči. Izza Dominovega roba švigne žaromet in prokeplje temo naravnost do daju. Očc se ozre vame, pokima in zašepeta:

"Vidiš, o tem bi bilo treba pisati. Pa tudi o našem življenju sploh. Pisati povesti. Kajige.... Ali me poslušáš?"

"Poslušam..."

Molk. Samo lerijsca gluho šumi in sneg pritaajeno drsi skozi veje.

"No, zdaj pa res pojdi! Čas hiti!" - se odločno in skoraj nostrpno oglasi oče ter mi krepko stisne roko. - "Le pojdi!"

in dobro budi ! Dobro budi in nikdar ne pozabi, da človek prej umre od obupa kakor od lakote!"

"Ne bom pozabil, ne..." izdavi in naglo zagazim po zameteni stezi. Preden zavijem za skalo, se še enkrat ozrem. Noč je gosta in goste sneži, pa vseeno jasno vidim, kako oče sloni ob borovem deblu in me gloda skozi zavese poševno padajočih snežink. Nepremično stoji, nato pa prav počasi vzdigne roko in me začne odganjati ! " Pojdi... Pojdi!..."

Odlomek iz povesti Pomladni dan

Počakal jih bom pri Veliki glavi. Tam se lahko skrijem. Ne videli ne slišali me ne bodo. Drug za drugim bodo prihajali okrog skale. In prihajali bodo počasi in vsak posebej, ker je steza zelo ozka in ker je pod njo prepad. In če se komu vrtil v glavi, bo prilezel celo po vseh štirih. Prilezel bo po vseh štirih kakor prihuljena zver in mahnil... da, in mahnil bom po zveri, ne po človeku! - je glasno rekel in se oddahnil.

Ta misel mu je olajšala dušo in mu vlila novih moči.

In mahnil bom po zveri, ne po človeku ! - je trdo ponovil in vstal.

Temnikar je dolgo stal nepremično. In ko se je naposled obrnil, je bil ves spremenjen. Ni bil več prejšnji Temnikar. Ni bil star sedemdeset let, star je bil tisoč let in je bil za glavo višji. Njegov obraz je bil siv kamen, toda oči niso bile mrtve, kakršne so v starih kipih ; bile so polne neznane ognja in po okamenelih licih sta mu počasi drsali dve solzi. " Že grem!" je rekel Temnikar in z dlanmi porinjal obraz, kakor bi se s sencem umil. "Zbogom!" je Temnikar z roko zamahnil sencu in z odločnim korakom prestopil senčno črto.

Salada o trobenti in oblaku

SLOVO OD LEOPOLDA SUHODOLČANA

Na Prešernov dan je umrl slovenski pisatelj Leopold Suhodolčan, glavni urednik založbe Borca in podpredsednik Društva slovenskih pisateljev. Izteklo se je življenje človeka, ki je bil sredi življenja, star komaj 51 let, poln ustvarjalnih moči, ki je pisal tako rekoč do zadnje ure.

Leopold Suhodolčan je bil rojen leta 1928 v Žireh. Pri sedmih letih se je njegova družina preselila na Štajersko - na Hlače pri Svetini. Na mariborskem učiteljskišću se je izšolal za učitelja in na Prevaljah služboval najprej kot učitelj, nato pa kot ravnatelj. Svojo izobrazbo si je izpopolnil z diplomo na Pedagoški akademiji v Ljubljani. Ravnateljoval je celih 16 let. Šele nato je odšel v Ljubljano in postal urednik mladinske revije Kurirček, nato pa glavni urednik založbe Borec.

Nad vse obsežen je njegov mladinski opus : 11 mladinskih radijskih iger, več mladinskih iger in nad 30 knjig za otroke in odrasčajočo mladino. Kdo med nami ne pozna zgodbe o krojačku Hlačku, zgodbe o Naočniku in Očalniku ter mladinske povesti Skriti dnevnik.

Se res veliko čelo je opravil. Leta 1961 je skupaj s profesorjem Stanikom Katičkom na Prevaljah uvedel bralno značko, ki je v 20. letih prerasla v množično gibanje, saj si zdaj pripne vsako leto bralno značko že 60 odstotkov vseh šolarjev v slovenskih osnovnih šolah.

Po pravici se ga je prijel vzdevek slovenski Anderson. Njegova dela bodo živela z nami in s pripadajočimi generacijami.

L J U B E Z E N

Jesen prihaja.
Najlepši čas za tiste,
ki se z roko v roki
podajo ob reke, jezera, v gozdove.
Sonce greje prijetno,
dovolj,
da greje jih toplo,
da spoznajo,
kaj je ljubezen,
kaj sreča.
Počasi stopajo ob vodi,
ki teče počasi.
Ne odplavlja jim sročje,
ki šele nastaja.
Veter lahko pihlja,
ne odneša jim veselja,
ki jih spremlja.
Listi drobni padajo nanje,
kot izrekajo se besede,
besede o sreči, prijateljstvu, ljubezni.

sin

DANAŠNJI LJUDJE

Ljudje,
kje ste, ljudje ?
Vsi se odmikate
vsi bežite proč od resnice.
Pa vendar,
resnica je tu.
Ne odhajajte,
ne bežite,
poven van resnico,
vse vam pojasnim.
Bilo je tako temno,
vse me je strašilo,
prišel je....
Zakaj nočete resnice ?
Frav,
poskusila bom z lažjo.
Ven,
ta ven je bližja.

Sonja Menarič

8. d

Lant današnjih dni

Še enkrat je pogledal nazaj in naglo stekel iz stanovanja. Zunaj je bila zima, mrzla in dolga. Roji belih snežink so mu padali na laso in obraz. Počasi se je mračilo in prižigale so se neonske svetilke. V soju neona je gledal snežinke, ki so se obarvale rdeče, zeleno, pa zopet rdeče in tako naprej vedno v enakomernem ritmu.

Že vas slišim, ko se sprašujete, kdo je to. Tak je kot vi, včasih razposajen in neizmerno vesel, včasih pa žalosten in rosen. A, kako mu je ime? Prijatelji in sošolci ga kličejo "Šus", dekleta Rok, a mama, ki ga ima še vedno za majhnega sinka, moj Roki. Da bi mu to rekla kakšna oeklica, bi že še preživel, ampak, da ga takole kliče mama, mu ne gre v račun. Ni odličnjak, pa tudi slab učenec ne. "Skrajno srednja reč," reče v takih primerih.

Da ne bi izgubljali časa, si ogledjmo njegove domače. Rok ni odliči otrok v družini. Na žalost, vsaj tako trdi on, ima leto dni starejšo sestro, za katero pravi, da je največja koza v Ljubljani. Ne bi vam vsiljevala svojega mnenja o Maji (Rokovi sestri), ampak če Rok tako trdi, potem bo že držalo. Razen njiju šteje družina še mamo in očeta, seveda, kadar sta doma.

Bil je eden tistih petkov, ko prideš utrujen iz šole, pred tabo pa sta sobota in nedelja. Kot rečeno, bilo je v petek popoldan... Rok je sedel v sobi in na vso moč navijal gramafon. Kar naenkrat je pozvonilo.

"Ja, ja, že grem!" je vpil po hodniku in medtem že odprl vhodna vrata. Demov sta prišla mama in oče. Pa bo konec miru, si misli, na jeziku pa že ima vprašanje: "Mami, danes vrtijo v kinu znanstveno-fantastičen film. Mislim, da je naslov Ljudje zgubljeni v času."

" Lepo ", odvrne mama, Rok pa se ne da in vpraša : " Ga grem lahko gledat? "

Mama kot da ne sliši, mu pripoveduje, da gredo danes k teti na obisk. " Oh, mami, saj boste šli brez mene, kajne? " se naredi sladkega. Mama dolgo premišljuje, kakor da gre za dogodek leta, nazadnje pa ustreli kot iz topa : "Vprašaj očeta !"

Za Roka je bilo pol bitke že dobljene. Zdaj pa še diplomatski pogovor z očetom.

" Oči, veš " začne in mu razloži vse od začetka. Oče počasi odloži časopis in se sinu zazre v oči : "Kaj pa pravi mama, vprašaj njo. " Še to komaj utegne reči in že se poglobi v časopis. Da bo čaša zvrhana polna, se oglasi še Maja in se ponudi za Rokovo spremstvo do kina in nazaj. Začne se dolga debata o kinu, se nadaljuje z mladino danes in takrat, ko sta bila Rokova starša mlada, ter se konča pri današnjem vremenu. Rok pa ne izgublja časa in ko sta starša še vsa vročična od pogovora, ju še enkrat vpraša za dovoljenje in brez pomisleka mu dovolita v kino.

Brž se je oblekel in odšel, da se ne premislita. Hodil je po zasneženi pokrajini, sneg mu je škripal pod nogami in drobne snežinke so mu plesale pred očmi, iz katerih je sijala sreča in veselje.

" Pa saj niso tako slabi ", je pomislil in stekel proti kinu.

Alenka Matjašič, 8. d

MOJE JUTRO

Najbolj zoprni mi je trenutek, ko zazvoni budilka in mi uniči lepe nočne sanje.

Jezna vstanem, vzamem obleke in buhnem v kopalnico, kjer se umijem in še vedno mislim le na sanje. Usedem se za mizo in z muko, ker me sili mamica, nekajkrat ugriznem v kos kruha namazanega z marmelado ali pašteto, ali pa obloženega s salamo in kumaricami. Popijem dva požirka čaja ter v mislih na pouk stečem po torbo, se še enkrat počešem, nato pa obujem čevlje. Povem mamici, da odhajam. Vso pot mislim, ali znam, če bom vprašana. V šoli v splošnem prerivanju v garderobi in na stopnicah izgubim že vso voljo. Pritečem v razred, od koder slišim zopet ta nesrečni zvonec, ki nas opozarja na začetek pouka.

Tako je moje vsakdanje jutro, razen sobote in nedelje, ko pa lahko spim, kolikor hočem. Ta dva dneva sta najlepša.

Alenka Kastrevec

6. d

Moj delovni dan

Kakšen je moj delovni dan ? Dnevi v tednu so zelo različni. Enkrat veliko učenja, drugič veliko krožkov. Odločila sem se, da opišem prvi dan v tednu.

Ponedeljek je. Danes bom lahko dlje spala, saj imam pouk šele ob pol devetih. Toda prekmalu zazvoni ura: drrrrrr. Osem je, vstati moram. Hitro se oblečem in odhitim v šolo. Lahke predmete imam na urniku. Ne bo se treba bati spraševanja ali kaj podobnega. Pouk kaj hitro mine. Ko se vrnem v šolo na kosilo, je tam še zmeraj dolga vrsta otrok, ki čakajo na kosilo.

Hitro pojem, ker imam glasbeno šolo in moram še enkrat preigrati note. Ura je tričetrt na dve in moram k uri klavirja. Nič kaj dobro ne igran. Komu pa bi se dalo vaditi v soboto in nedeljo. Ko pridem domov, premišljudjem, ali naj bi vadila klavir ali ne. Vest mi pravi : " Kmalu boš imela izpit, zato moraš vaditi vsak dan." A jaz ji nazaj zabrusim :

"Ja, danes imam klavirja že vrh glave. Dosti imam drugega dela." Vest me še kar naprej grize: " Kakor hočeš, tvoja stvar. Ampak s tem si sama škoduješ !" " Ja, no dobro. Daj mi že mir, saj bom šla." A ko igram klavir, me mine slaba volja. Mislim si, da sem neumna, ker se mi včasih ne da igrati. Nato naredim naloge in se začnem učiti. Angleščina, srbohrvaščina, matematika, narava. Brrrr, joj koliko bo dela. Pri učenju me muc zvedavo gleda in mi pridno nagaja. Ko se naučim, pomagam mami opraviti kakšno kuhinjsko delo. Zdaj imam nekaj prostega časa, a ta kmalu mine in moram spat. Pred spanjem pomislim, kako je nespametno, da je naše življenje odvisno od časa.

Tak je skoraj vsak ponedeljek in dobro se moram pripraviti za moj najtežji dan v tednu, to je torek.

KONEC DOBER, VSE DOBRO

Nekega dne očka ni bilo doma. Mamico sem vprašala, kje je. Rekla je : " Nič ne skrbi, saj bo kmalu prišel ." Bila sem jezna, ker mi ni hotela povedati. Šla sem v dnevno sobo in za seboj zaloputnila vrata. Komaj sem se usedla, že je bila mamica za menoj. Grdo ni hkrati jezo me je pogledala. Spreletelo me je po vsem telesu. Kar ustrašila sem se. Strgo je rekla : " Kako pa ropotaš z vrati ? Samo še enkrat poizkusi, potem bom pa jaz poropotala po tvoji zadnji plati."

Mamica je odšla iz sobe. Ko je zaprla vrata, sem stopila na balkon in se zazrla v daljavo. Premišljevala sem, kako je lepo tistim, ki nimajo strogih staršev. Zasmilala sem se sama sebi in solze so mi stopile v oči. Tedaj sem zaslišala znan glas. Brž sem si obrisala oči in pogledala tja, od koder je prihajal. Videla sem prijateljico Andrejo. Poklicala me je in rekla, naj pridem ven. Stekla sem v kuhinjo k mamici. Sprva sem še nekaj mencala, potem pa sem le pogumno stopila k njej in se ji opravičila ter jo prosila, če grem lahko na dvorišče. Dovolila mi je. Takrat sem imela mamico najrajši.

JASNA JAKLIČ

4. d

MAMI, BRATEC MI NAGAJA

Imam štiriletnega bratca. Ime mu je Klemen. Je zelo nagajiv in trmast.

Bilo je nekega sončnega popoldneva. Sedeli smo pred šotorom. Mamica je pletla, oči je bral časopis, z bratcem pa sva se igrala. Skrivala sva se in brat je moral neprestano mižati. Strmil se je in me zatožil mamici. Poklicala me je in za kazen sem morala sedeti na miru. Ker je nisem ubogala, me je zaprla v sobo. Klemen je prišel pod okno in se mi posmehoval. Gledala sem ga skozi okno, kako se je hahljal. Hudo mi je bilo, ker se nisem smela igrati. Čez nekaj časa sem spet pogledala skozi okno. Videla sem Klemena, ko je gledal mojo knjigo. Zaklicala sem mu, naj jo odloži. Pokazal mi je jezik in se spet zazrl v knjigo. Obšla me je tolikšna jeza, da sem bila v hipu vsa rdeča. Planila sem iz šotora. Klemen se mi je zasmel in mi rekel, da imam rdeč obraz kot paradižnik. Grdo sem ga pogledala. On pa mi je vrnil enak pogled.

Da ne bi prišlo do pretepa in da si ohladim jezo, sem prosila mamico, če grem lahko v hosto. Dovolila mi je. Hitro sem si nataknila cokle in odhitela v gozd. Videla sem sosedovega Tonija in njegovega sošolca Aleša, ki sta pekla ražnjiče.

Pridružila sem se jima in pozabila na prepir z bratom.

Marčela Pozvek

V G O Z D U

Za 29. november smo odšli k stari mami. Tam se^m počel marsikaj in tako me je zamikalo, da bi šel v bližnji gozd.

V začetku mojega sprehoda sem hodil prav počasi. Ogledoval sem si drevje in rastline. Nenadoma pa me je zmotil šum. Streznil sem se. Kot okamenel sem gledal v smer, od koder je prihajal. Postajalo me je strah. Mislil sem si, kako me bo raztrgal medved ali volk. Tega strahu je bilo konec, ko se je izza drevesa prikazala kuna. Nato je v gozdu zopet zavladala tišina. Bilo je tako tiho, da sem slišal, kako odpada listje. Le od časa do časa sem iz daljave zaslišal petje ptic. Užival sem v miru. Pomislil sem na mesto : povsod ropot, izpušni plini tovarn in avtomobilov. Hodil sem še naprej. Prispel sem do bistrega, deročega studenca. Zopet sem pomislil, tokrat na reke v mestu. V njih ni sijaja in voda je kalna od odplak in umazanije. Začel sem piti vodo. Zmotil me je nekakšen hrup. Ves nestrpen sem šel v tisto smer. Zagledal sem delavce, ki so delali cesto. Tam so rasla pred kratkim drevesa, a sedaj je tam samo še beton in asfalt. Čeprav sem doživel veliko lepega, sem se nesrečen vrnil domov.

Doma sem premišljeval o tem, kako pusto bi bilo, če bi posekali vse gozdove in uničili naravo.

Tomaž Kompan

6. a

V V I N O G R A D U

Neko poletno jutro me je zbudilo vzhajajoče sonce. Lahen vetrič je pihljal okoli hišnih vogalov. "Vstani, gremo v vinograd," me je poklical oče.

Hitro sem se najedel in odpeljali smo se proti Kostanjevici. Lepo je gledati, kako žvrgolijo ptice na drevju, lepo se je peljati po tako lepem poletnem jutru. Vedel pa sem, da se ne bom samo grel, marveč bom moral pomagati staršem. Avto se je ustavil ob robu gozdička in izstopili smo. "Kako lepo je tukaj," sem si mislil. Z očetom sva iz garaže privlekla rezkalni stroj. "Prekopavat grem," je rekel oče in vžgal motor tega težkega, močnega stroja. Nekaj časa sem gledal očeta, kako se muči s tem strojem. "Naj mu grem pomagat? Raje bi šel v gozd. Delal bi šotor iz vej in listja. Ne! Pomagat mu grem!" sem se odločil. "Hej, oči, počakaj!" sem zavpel in stekel proti njemu. Začel je prekopavati prvo teraso. Vedel je, da sem mu prišel pomagat. "Pojdi po vrv," mi je rekel. Šel sem jo iskat. Koj sem jo prinesel in mu jo dal. Zavezal jo je na prednji del stroja in pokazal, naj jo primem in vlečem. Šlo je že mnogo lažje. Stroj pa je neusmiljeno skakal in skakal. Toda naredil je tako dobro, da deset močnih konj ne bi tako skopalo. "Če hočeš imeti nekaj dobro, moraš v to nekaj žrtvovati." Bila sva že pri tretji terasi. Sonce je še vedno neusmiljeno žgalo. Ko smo prišli sem, sem se ga veselil, toda sedaj ga ne maram več. Oče je bil ves poten. Vesel pa je bil, da sem mu pomagal. Lažje in z dobro voljo je delal. Vseeno pa je čas tekkel naprej. Bližala sva se zadnji terasi. "Samo še malo, Mitja," me je vzpodbujal. Še naprej sem junaško vlekel. Mama mama je prinesla pijače. Dva požirka in steklenica je bila prazna. Delala sva naprej. Zadnji metri so se nama bližali. Konec! "Vsaj za nekaj časa smo opravili z vinogradom," sem si mislil.

Na mizi je že čakala topla jed. Iz lonca se je kadilo. Obliznil sem si prste. Ni mi bilo žal, da sem pomagal očetu. Prikrajšal sem mu napor in spoznal cem ceniti vsako delo, pa naj bo še tako težko. S trdo in dobro voljo se vse naredi. V roke sem vzel žlico in začel slastno zajemati.

Mitja Cerovšek

6. d

VSAKO DVORIŠČE SE NEKJE KONČA

Bilo je lepo, sončno jutro. Prvi sončni žarek me je zbudil, da sem si še zaspana pomela oči. Pogledala sem okoli sebe in se spomnila, da so počitnice in ni treba v šolo.

Tudi sestrice se je že zbudila in skupaj sva vstali ter se odločili, da najprej pospraviva stanovanje. Kakšen dolgčas. Zunaj sije toplo jutranje sonce, ti pa vodiš metlo gor in dol - od kuhinje do hodnika in spet nazaj. Pohiteli sva, kolikor se je dalo, kajti zunaj naju je že vabilo kolo. Stekli sva iz hiše, da sva v naglici pustili še vrata odprta. Potem si že lahko mislite, kako se nama je mudilo.

Tako sva torej sedli vsaka na svoje kolo in se začeli voziti po domačem dvorišču. Moram povedati še to, da petletna sestrice še ni najbolje obvladala kolesa. Zato sem ji tudi rekla, da še ne sme na cesto. Toda naj bo cesta ali pa le domače dvorišče, ponavadi pri njej ni šlo brez padcev. Tudi danes sem naenkrat zaslišala : " Joj !" Ozrem se. In kaj vidim ? Sestrice je na meter visoki betonski ograji visela z glavo navzdol. Nisem se preveč obotavljala. Z velikim trdom sem jo spravila na noge in jo odnesla v dnevno sobo. Tam sem si potem : .. natančneje ogledala posledice.

Na trebuhu je imela nekaj prask, ki so ji jih zadale vrtnice. Te so bile namreč na betonski ograji, kamor je padla. Tako se je nabodla nanje. Tudi na rokah ni bilo nič hujšega. Mnogo resnejše pa je bilo na kolenu. Tam je imela veliko rano, poleg številnih prask, seveda. Vse te praske, posebno pa veliko rano, sem najprej dobro očistila in zaustavila kri, ki je še vedno tekla v tankih curkih.

"Kako pa se je nesreča zgodila ?" boste vprašali. Naj vam povem. Kot veste, še ni dobro obvladala kolesa. Z besedo "kolesa" mislim nasploh vožnje z njim. Še manj pa je znala zavijati. Ker pa se vsako dvorišče nekje konča, je morala torej nekje zavrti. Takrat pa je preveč zavila v stran in uporabila prvo zavoro. Vrglo jo je naprej, naravnost na vrtnice.

Kri je bila ustavljena, tudi žganje sem že uporabila. Zdaj sem jo le še povila. Po strokovnem pregledu od glave do pete, sem ugotovila, da se ji je stanje znatno zboljšalo, saj ni več podobna nekemu krvavečemu bitju kot prej. Nekaj časa je še ležala, potem pa je že poskusila hoditi.

Da bi mamico bolj razveselili, sva skrbneje pospravili stanovanje in pripravili obilno kosilo. Ko je prišla domov, je najprej grdo pogledala uničene vrtnice in razbito koleno, ob lepem stanovanju in okusnem kosilu, kljub malo preveč zapečenemu krompirju, pa jo je jeza takoj minila.

Bržkone si je sestra ta dan dobro zapomnila, saj pazi, kako zavija s kolesom. Zaveda se, da nesreča nikoli in nikjer ne počiva.

ROSANA PESTNER

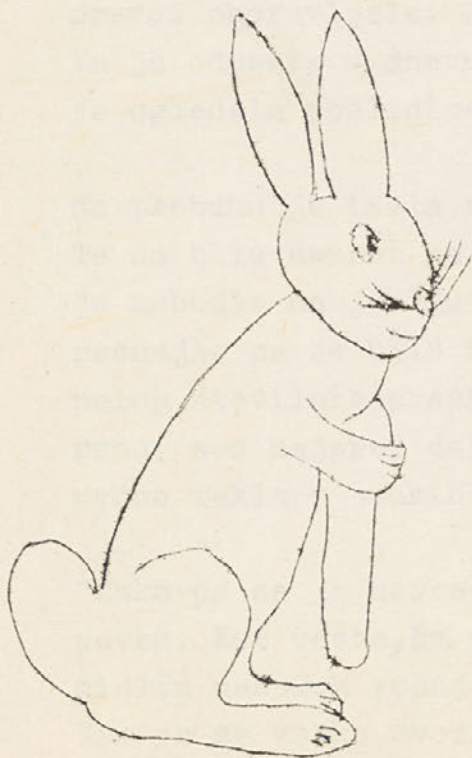
6. d

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Moja najljubša žival je bila divja zajklica Sivka. Oče mi jo je prinesel iz gozda pri Otočcu. Zelo sem jo vzljubil. Ves prosti čas sem preživel z njo.

Nekaj časa sem jo imel v kleti, pozneje pa sem jo imel v prostorni kletki pred hišo. Bila je zelo mlada. Še vedno sem jo kranil s stekleničko. Zvečer, ko smo bili skupaj, smo jo prinesli v sobo. Tam se je igrala z nami. Sčasoma se nas je privadila. Minevali so meseci. Sivka je zrasla. Nekega dne jo je mamica držala v naročju. Pritekel sem mimo in zavpil : " Hop!" Mamica se je prestrašila in Sivkica je pobegnila. Vsi smo bili zelo žalostni.

Potolažil pa sem se z mislijo, da je Sivka srečno prispela do gozda, kamor si je želela.

Igor Colnar

5. a

M O J A P A P I G A

Dolgo sem si želel imeti doma svojo žival, saj sem se igral z živalmi lahko le pri stari mami ali kje drugje. Doma ni bilo dovolj prostora, pa tudi sam sem bil premajhen, da bi skrbel zanje. Tako mi je govorila mama.

Preselili smo se v hišo. Doma smo še premišljali, katero žival bi kupili. Z bratom sva že imela denar in upala, da dobiva papagaja. Nekega dne je oče prinesel kletko. Potem smo vsi skupaj odšli kupovat ptičke. Brat si je kupil modrega samčka, jaz pa zeleno rumeno samičko. Najmlajšemu bratu je oče kupil kanarčka. Nekaj dni so se vse tri ptičke držale precej žalostno in bal sem se, da jih bomo morali vrniti. Veliko smo se ukvarjali z njimi. Počasi so se le privadile. Moja samička Pika je rabila največ časa za privajanje. Sedaj je skoraj najbolj razvajena. Ko zjutraj v stanem, me vedno lepo pozdravijo. Po ves dan je slišati prijetno ščebetanje. Ko pride kdo, ki ga ne poznajo, začnejo na ves glas kričati. Če pa dlje časa ni nikogar doma, ob prihodu najlepše pojejo.

Nekega dne mi je Pika ušla skozi odprto okno. Z bratom sva jo lovila. Kmalu je nisva več videla. Ves dan sem bil žalosten. Proti večeru sem jo zagledal na balkonu. Videti je bila utrujena. Vzel sem krpo in jo vrgel nanjo. Tako mi ni mogla več uiti. Ko sem jo spustil v kletko, je bila videti zadovoljna.

Ko sem papigo dobil nazaj, sem bil bolj zadovoljen kot takrat, ko sem jo kupil. Opazil sem, da sem se zelo navezal na naše ptičke.

Andrej Kastelic

P T I C E

Vrana kraka :

" Kra, kra, kra,
huda zima bo prišla,
zopet bom sestradana !"

Vrabček poje :

" Čiv, čiv, čiv,
sestrice na jug so šle,
jaz pa tresem tukaj se!"

Sinčička poje :

" Cicifuj, cicifuj,
ljubi deček čuj me, čuj !
Daj mi kakšno zrnce,
ker vrnila ti bom vse !"

Mirjam Bugar

4. b

M U C K A N I V E Č

Bilo je v četrtek pred novim letom. Mojega mucka Miki ja smo spustili iz hiše.

Pozneje smo ga klicali, vendar Miki se ni vrnil. Zjutraj je sestra vstala in se odpravila v šolo. Pred hišo je čakala strica, da se bo z njim odpeljala v šolo. Ves čas je klicala Miki ja. Pripeljal se je stric in je povedal, da leži malo od hiše na cesti povožen mucek. Tanja je pri-tekla v hišo in glasno zajokala. Takoj sem vedela, kaj se je zgodilo.

Ko se je zdanilo, je šla mamica pogledat, če je ponesrečeni mucek res naš Miki. Prepoznala ga je. Pričela sem jokati. Očka me je nato vso objokano odpeljal v šolo. V šolski garderobi me je sošolka Tina vprašala, zakaj jokam. Povedala sem njej in nato še drugim sošolkam. Vse so sočustvo-vale z mano. Dečki so se mi posmehovali, da jokam za mačkom. Zamerila sem jim. Rekla sem : " Če imaš rad živali, si gotovo dober po srcu."

MOJCA VOVKO

3. d

Zima k nam je že prišla,
mraz že trka nam na vrata,
bela je poljana vsa,
s snegom zametana.

Hitro na sani skočimo,
pa po hribu gor in dol,
v snegu vsi se zavrtimo,
da bo pel ves log in gaj.

Potlej pa za peč skočimo,
tam ni snega niti mraza,
stisnimo se v gručo,
da nam bo še bolj toplo.

Alenka Kastrevec

6. d

ZIMSKE POČITNICE

Kmalu šola bo zaprta,
vrgli torbe bomo v kot.
Knjige, zvezki zaprašeni
komaj čakajo na to.

Zdaj na smučke,
zdaj na sanke.
Kepanje nas čaka
in nesreče kar povsod.

Kdor si zlomil bo nogo,
si bo počitnice napravil
in šolska torba v kotu
bo čakala še naprej.

Claudia Mestnik

5. b

S N E Ž A K

Smo snežaka naredili,
s korenem nos nadomestili.
V roko metlo mu vtaknili,
z gumbi smo ga obdarili.

A prišel je dan nesrečni,
saj snežaki niso večni.
Sonce se je prismejalo
in snežaka je pobralo.

Slavko Medle, 4.b

S N E Ž A K

Bela poljana
je s snegom postlana.
Na njēj bel možak,
glej ga - snežak!

Na glavi mu počen lonec čepi,
sebi je smešen, zato se smeji.
Kot oglje ima črne oči.
Četudi ga zebe,
mu nos ne pordi.

Damjana Zagorc, 4. d

P U S T

Pust, pust, krivih ust
po cesti hodiš,
krofe nosiš.

Pust, pust, krivih ust
po cesti hodiš,
maškare za sabo vodiš.

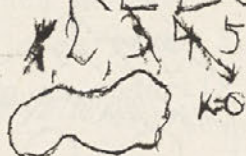
Alenka Drenik

3. d

STRANA RAZVEDILA

REBUSI

1, 2, 3, 4, 5
0

1, 2, 3 + a

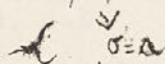

REŠITEV: _____

1, 2, 3, 4, 5 + a

1, 2, 3

REŠITEV: _____

1, 2, 3

1, 2, 3

1, 2, 3 + TI

1, 2, 3

REŠITEV: _____

1, 2, 3

1, 2, 3, 4, 5

1, 2, 3

REŠITEV: _____

1, 2, 3, 4, 5 + u

1, 2, 3

1, 2, 3 + u

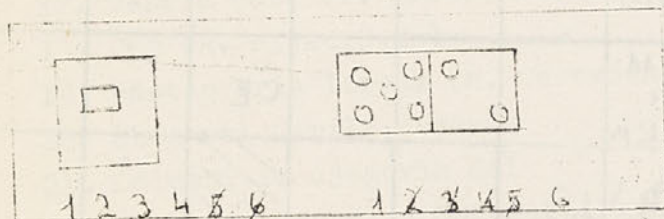
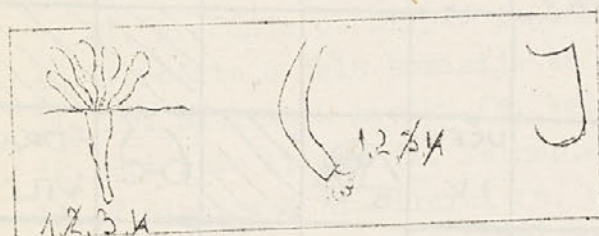
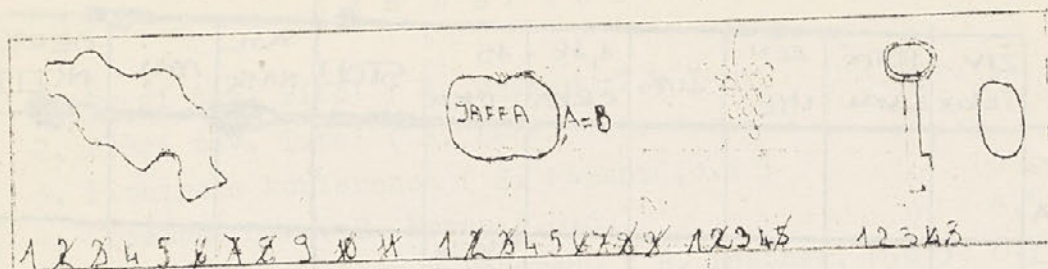

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7

REŠITEV: _____

Sestavil: Sašo Mitrovič, 6. d

Sestavila:
Mojca Verček, 6.a

POSETNICE

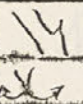
TONE ŠVENINČEC

SENJA LIMČ

Kako se imenuje Pršernov
lyubzenski cikl sonetov?

Kateri šport ima lenja
najraje?

Sestavila: Mojca Petretič, 7.d

	ŽIV. TEKOR	POTOC ŽIVAL	ZEN. I ME	ŽIV	1,16 ČRKA	15 ČRKA	STOLE	YUL NASE	mi	BERTO NCEL
CVET= LICA										
						MATH. UTA 20				
PRVI LETALEC									RIMSKA 1	
				1000 KG						
						UCEN= 1K			60	ZDRA= VILC
	OSLOV GLAS 									
PERI= ODA				LMU					AKO	
DRŽ. INDO= KINE				12,11 21 ČRKA					ČE	
		M NAP= LACHO			10					
SIPRE ANDRO				12 ČRKA NAS OD MIR						
PIA= LINA KRAVA										ACT
ANTON AŠLER							NAD. ŽIVAL			
			ZENS. I ME							
				SRED. ZEM. OBLE						
	DRŽ. PRI VTEL									

K J E J E K A J :

1. Dragi tov. Tito! (A. Došđer, 7.b)	str. 1
2. Dragi tov. Tito! (N. Petakovič, 8.c)	2
3. Pionirska konferenca (S. Nemanič, 8.d)	3
4. Obrambni dan (S. Nemanič, 8.d)	4,5
5. Prijateljski obisk v Beogradu (R. Pestner, 6.d)	6,7,8
6. Na športnem dnevu (G. Medle, 5.d)	8
7. Ekскурzija 5. razredov (F. Cvetko, 5.d)	9
8. Ekскурzija po Dolenjski (M. Cerovšek, 6.d)	10, 11
9. Ll. srečanje pionirjev dopisnikov (S. Nemanič, 8.d)	12, 13
10. Poročilo o delu komisije za RS (H. Slamnik, 8.a)	14
11. Pri biološkem krožku (N. Petakovič, 8.c)	15
12. Pri foto krožku (A. Bolnar, 6.d)	16
13. V pionirski hranilnici (M. Hočevnar, 6.d)	17
14. Poročilo o delu pevskega zbora (A. Blatnik, 7.d)	18
15. Novo leto (D. Špiletič, 3.d)	19
16. Praznovanje novega leta (A. Bolnar, 6.d)	19
17. Vesela šola (P. Šašek, 6.b, C. Mestnik, 5.b)	20, 21, 22
18. RSD (R. Mikec, 8.d)	23
19. Nastop tria Lorenz (M. Cerovšek, 6.d)	24
20. Ob smrti Cirila Kosmača	25
21. Odlomki iz njegovih del	26, 27, 28
22. Slovo od Leopolda Suhadolčana	29
23. Ljubezen (sin)	30
24. Današnji ljudje (S. Nemanič, 8.d)	31
25. Fant današnjih dni (A. Matjašič, 8.d)	32, 33
26. Moje jutro (A. Kastrevc, 6.d)	34
27. Moj delovni dan (F. Humar, 5.c)	35
28. Konec dober, vse dobro (J. Jaklič, 4.d)	36
29. Mami, bratec mi nagaja (M. Pozvek, 3.d)	37
30. V gozdu (T. Kompan, 6.a)	38
31. V vinogradu (M. Cerovšek, 6.d)	39, 40
32. Vsako dvorišče se nekje konča (R. Pestner, 6.d)	41, 42
33. Moja najljubša žival (I. Colnar, 5.a)	43
34. Moja papiga (A. Kastelic, 5.c)	44
35. Ptice (M. Burger, 4.b)	45
36. Mucka ni več (M. Vovko, 6.d)	46
37. Zima (A. Kastrevc, 6.d)	47
38. Zimske počitnice (C. Mestnik, 5.b)	48
39. Snežak (S. Medle, 4.b)	49
40. Snežak (D. Zagorc, 4.d)	49

42.. Strani razvedrila	5L
43. Rebusi (S. Mitrovič, 6.d)	51
44. Rebusi (M. Verček, 6.a)	52
45. Posetnice (M. Petretič, 7.d)	52
46. Križanka (M. Petretič, 7.d)	53

LINOREZE SO IZDELALI:

1. PAJKOVA MREŽA (naslovna stran) - Igor Primožič, 6.b
2. KAKTUS - Mojca Gornik, 6.c
3. SOLAR - Renata Vidrih, 6.c
4. VAZA S CVETLICAMI - Neli Štampohar, 6.c
5. RAKETA - Mirko Bele, 6.a
6. RAKETA - Vlado Komljanec, 6.a
7. SLONČEK - Gusti Vrščaj, 6.a
8. LADJA KRALJEVICA - Marko Hrastar, 6.a
9. ŽABA - Tomaž Kompan, 6.a
10. OREL - Mateja Kastelic, 6.d
11. MESTO - Andrea Pavletič, 6.d

Linoreze so odtisnili in z likovnimi prispevki uredili
glasilo člani likovnega krožka.

Mentor: predm. učiteljica Alenka Beg

Uredniški odbor: Sonja Nemanič 8.d, Matjašič Alenka 8.d,
Mojca Petretič, 7.d, Tomaž Kompan 6.a, Clavdia Mes tnik 5.b

Odgovorni urednik: predm. učiteljica Ivana Tanko

Naklada: 450 izvodov

CENA: 10 din

Novo mesto, februar 1980

